

grafreden.nl

Lieve Sara, Yasmine en Rayan,
beste Ahmed en Latifa, lieve Naima,
beste collega's en vrienden,

dank dat we hier samen mogen staan
om Mo te eren
en om zijn leven te vieren.

Ik spreek als collega,
als teamgenoot
en als zijn vaste lunchmaatje.
Tien jaar lang zaten we in hetzelfde projectteam.
Dat voelt, als je erop terugkijkt,
bijna als een halve carrière samen.

Mo – Mohammed El Amrani –
was 50,
opgegroeid in Rotterdam-West,
met die mix van nuchterheid en warmte
die je meteen thuis liet voelen.
Hij studeerde informatica,
begon als developer
en groeide uit tot projectmanager
die niet alleen projecten leidde,
maar vooral mensen.
Junioren noemden hem “mentor”,
hijzelf noemde het “gewoon even meelopen”.
Dat was typisch Mo:
mensen boven processen,
delen is vermenigvuldigen.

Als er spanning was,
bracht hij lucht.
Bij een stevig productie-incident
zei hij, met die kalme glimlach:
“Het is geen bug,
het is een onverwacht featurefeestje.”
De paniek zakte.
We ademde(n) uit.
We pakten het aan.
En ja, het kwam goed.
Want met Mo aan tafel
kwam het bijna altijd goed.

Hij hield van voetbal – Ajax uiteraard –
van een potje tafeltennis op kantoor
en van gezelschapsspellen
waar hij stiekem altijd net te goed in was.
En zijn barista-hobby?
Legendarisch.
’s Ochtends stond je ineens met een cappuccino
waar een hartje in leefde,
of een lachend gezicht.
Een kleine tekening in melk,
een groot gebaar van aandacht.

In onze stand-ups had hij
die beruchte, perfecte ‘dad joke’.
Op tijd beginnen,
lachend eindigen.
Niet om te versimpelen wat ingewikkeld is,
maar om het draaglijk te maken.
Dat was zijn stijl:
lichtvoetig, zorgzaam,

en altijd gericht op oplossen
Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl
Zo werd werk gemeenschap.

Buiten kantoor gaf hij zijn tijd
aan CoderDojo.
Hij liet kinderen de magie van code zien,
maar vooral het plezier van samen iets maken.
Mo wist: wat je doorgeeft,
groeit verder dan jijzelf.

Wat we het meest gaan missen?
Zijn “komt goed”-toon
die je hartslag naar beneden bracht.
De grap aan het einde van elke meeting
die de dag rond maakte.
En die ochtendkoffie,
met een klein kunstwerkje
dat zei: ik zie je.

Lieve Sara,
lieve Yasmine en Rayan,
beste ouders en Naima,
we dragen Mo's waarden met ons mee.
We zullen op tijd beginnen
en lachend eindigen.
We zullen elkaar opzoeken,
ook als het lastig is.
En we zullen blijven zeggen:
mensen eerst.

Mo,
dank je
voor je nuchtere wijsheid,
je milde humor

en je grote hart. Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl

We nemen afscheid

zonder jouw stem in de kamer,

maar met jouw stem in ons doen en laten.

Rust zacht, vriend.

Wij zorgen voor elkaar.

En ja—

het komt goed.

Deze toespraak is gemaakt met grafreden.nl. Beantwoord een paar vragen en genereer je eigen gepersonaliseerde toespraak nu op opgrafreden.nl

Maak je eigen gepersonaliseerde toespraak op grafreden.nl